

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/124/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512010828
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Blažová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1512010828.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Zelenayovej a sudcov JUDr. Magdalény Blažovej a JUDr. Kamila Ivánka, v trestnej veci obžalovaného T., pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005 a iné, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1T/123/2012 z 08.04.2013, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. januára 2014 v Bratislave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie okresného prokurátora sa z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 08.04.2013, sp. zn. 1T 123/2012, v spojení s opravným uznesením z 01.07.2013 bol obžalovaný T. uznaný za vinného z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods.1, ods. 2 písm. c/ Tr.zák. v znení zák. č. 262/2011 Z.z. na tom skutkovom základe, že

dňa 13.11.1996 asi o 23,00 hod. v D. na D., si bez dovolenia vzal osobné motorové vozidlo zn. JEEP CHEROKEE, červenej farby, s prepravnou značkami C., VIN: XJXFJXXLXKLXXXXXX, s prevoznou ŠPZ N. tým spôsobom, že si z kancelárie firmy Q., so sídlom na D. v D. vzal z kancelárie kľúče a doklady od vozidla odišiel s ním od okolia D., kde s vozidlom havaroval a následne ho odstaviť v lesnom poraste v lesoparku nad W., kde bolo následne dňa 18.11.1996 nájdené. Svojím konaním tak spôsobil Q. škodu vo výške 386.400,-Sk (12.826,13 EUR).

Za to bol odsúdený podľa § 216 ods.2 Tr.zák. s použitím § 36 písm. j/, l/, § 37 písm. h/, § 41 ods.1, § 42 ods.1,2 Tr.zák. k súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní jedného roka a podľa § 49 ods.1 písm. a/, § 50 ods.1 Tr.zák. bol mu výkon trestu podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní dva aj pol roka.

Podľa § 50 ods.2, 51 ods.4 písm. d/ Tr.zák. súd obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné.

Zároveň bol zrušený trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava V, sp.zn. 4T/73/2011 z 13.05.2011 vo výroku o treste, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiace s podmienčným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky, ako aj povinnosť v skúšobnej dobe zaplatiť zameškané výživné, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo na zrušený výrok nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 288 ods.1 Tr.por. súd poškodeného Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., D., s nárokom na náhradu škody odkázal na konanie o veciach občiansko-právnych.

Naproti tomu súd podľa § 285 písm. a/ Tr.por. obžalovaných T., S. J., Q. N. a X.. N. K. oslobodil spod obžaloby okresného prokurátora pre Bratislavu V, sp.zn. 4Pv 456/10/1105-228 z 22.02.2012 pre trestný

čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods.1 Tr.zák. v znení zák. č. 100/1996 Z.z. a trestný čin vydierania podľa § 235 ods.1,2 písm. b/ Tr.zák., v znení zák. č. 100/1996 Z.z., spolupáchateľstvom podľa § 9 ods.2 Tr.zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 27.12.1998 čase asi o 13,00 hod. prišiel do miesta trvalého bydliska K. U. (D.. XXX) N. K. a odviezol ho autom do obce T., kde ho spoločne a Q. N. vylákali do baru „O. v obci T. a tu spoločne s T. J. a S. J. sa mu počas pobytu v bare vyhrážali so zbraňami ublížením na zdraví. Následne ho v čase o cca. 20,30 hod. násilím a pod hrozbami násilia prinútili odísť spolu s nimi autom zn. VW Polo červenej farby do D., kde ho pod hrozbou násilia držali do cca. 10,00 hod. dňa 28.12.1998 v byte na ul. J.. W. v D. v byte N. K.. Dňa 28.12.1998 ho potom odviezli do obce D., kde hľadali osobu W. D. a v čase o 18,00 hod. boli zadržaní v obci D. hliadkou OO PZ T.,

nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní.

Podľa § 288 ods.3 Tr.por. súd poškodeného K. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., Z..XX/XX, s nárokom na náhradu škody odkázal na konanie o veciach občiansko-právnych.

Svoje rozhodnutie, ohľadne oslobodzujúcej časti okresný súd odôvodnil s poukazom na vyhlásenie všetkých štyroch obžalovaných, že sú nevinní s tým, že zároveň využili svoje zákonné právo nevypovedať a preto súd preto podľa § 258 ods.4 Tr.por. prečítal ich výpovede z prípravného konania, ako aj zápisnice o konfrontácii s poškodeným K. s podstatným popisom priebehu udalostí jednotlivými obžalovanými.

Obžalovaný X. dňa 24.07.2008 uviedol, že čo je uvedené v uznesení nie je pravda. K. súhlasil s odchodom do D.. Čo v bare minuli platil on. Poškodený bol s N. ako dva kohúty. Boli u neho v byte, kde bol s nimi poškodený dobrovoľne a spolu sa zabávali asi cca do 04,00 hod. Keď na druhý deň odchádzal K. povedal mu, že bolo dobre. On mal pracovné povinnosti a tak poprosil J. aby ho zaviezol domov. Počas toho ako išli Polom sa U. nikto nevyhrážal a žiadne zbrane neregistroval. Ani on sa mu nevyhrážal. Polák na poškodeného zdvihol ruku, ale on ho poslal preč. Všimol by si keby mali zbrane. U. nikto neobmedzoval.

Obžalovaný Q. dňa 15.04.2011 uviedol, že čo je v uznesení o vznesení obvinenia nie je pravda. Boli v bare v T. kde bol mladý muž, ktorého nepoznal. Nemal žiaden dôvod sa mu vyhrážať zbraňou ani mu ublížovať. Nevidel nikoho, že by sa U. vyhrážal alebo ho nútil s nimi ísť. U. bol s nimi dobrovoľne. Nevedel o tom, že J. a J. majú zbrane. U. si to s tými zbraňami vymyslel, keď sa dozvedel, že majú zbrane. U. nebol unesený ani nebol násilím držaný na byte. Mohol kedykoľvek odísť.

Obžalovaný T. dňa 01.10.1999 a 14.05.2008 uviedol, že poškodeného videl prvý krát keď ho hľadal s K.. Keďže ho predtým nevidel, nemal dôvod sa mu vyhrážať. On vtedy vedel, len že idú do T.. U. videl prvý krát v krčme, kde čakal na K.. Pamätá si ako U. chcel vidieť zbraň keď boli na WC. Žiadnou zbraňou sa mu nevyhrážal ani mu ju nepriložil k telu. Keď boli na byte nevyhrážal sa mu ani ho nebil. Z bytu odišiel. Počas toho ako bol s nimi ho nikto nebil, okrem jednej facky, čo mu dal N. na byte. Poškodený šiel s nimi dobrovoľne, bez akéhokoľvek násilia, voľne sa pohyboval, nikto poškodeného nebil, ani sa mu nevyhrážal. Priznal, že mal pri sebe plynovú pištoľ.

Obžalovaný S. dňa 15.01.2002 a 01.04.2008 uviedol, že to čo je uvedené v uznesení o vznesení obvinenia zo dňa 10.01.1999 sa čiastočne zakladá na pravde. Poškodeného dovtedy nepoznal. Nie je pravda, že by sa mu vyhrážal so zbraňou. Ani na byte ho nedržali násilím. Nemal žiaden dôvod sa mu vyhrážať. Auto patrilo K.. Boli spolu v bare, ale on sa nikomu nevyhrážal. V byte sa U. nevyhrážal a nevie povedať, či sa niekto iný vyhrážal. Po celý čas mal plynovú zbraň so sebou. Zbraňou na U. nemieril, ani nikoho iného nevidel. Sám sa s poškodeným ani poriadne nerozprával, priznal, že mal pri sebe plynovú pištoľ.

Obžalovaní S. a T. vypovedali obdobne aj pri konfrontácii s poškodeným, s obž. X. sa poškodený konfrontovať odmietol s tým, že má strach.

Súd poukázal na jediný dôkaz podanej obžaloby, výpoveď poškodeného K., ktorý 28.12.1998 podal na OO PZ T. na „Zápisnicu o podanom vysvetlení“, kde popísal, ako ku skutku malo dôjsť a kto z obžalovaných a ako na ňom participoval.

Súd uvedomujúc si, že takáto „zápisnica“ nie je procesne použiteľným dôkazom v trestnom konaní, avšak za takej dôkaznej situácie, kde stoja proti sebe výpovede obžalovaných a poškodeného, teda ide o tvrdenie proti tvrdeniu, jednoducho nemôže nepoukázať na rozpory pri popise skutku poškodeným v tejto „zápisnici“ na jednej strane, a vo výpovediach poškodeného pred vyšetrovateľom a napokon i pred súdom na strane druhej. Dňa 11.01.1999 vypovedal, že to bol obžalovaný N., ktorý na WC na neho vytiahol pištoľ a priložil mu ju k spánku s tým, že ho zabije, ak bude robiť problémy. Inde však hovorí, že to bol obžalovaný J., či J. a že pištoľ mu mali priložiť k rebrám. Potom prišiel na WC Kollár, tiež vytiahol pištoľ, aby nerobil hlúposti a poslúchal. Do auta nasadol sčasti dobrovoľne. Následne pri močení vonku neskôr ho obžalovaný N. udrhel päťou do hlavy s tým, že ide s nimi do D. N. a J. ho chytili za ruky, že musí ísť s nimi, on sa odťahoval, opäť vytiahli zbrane, dali mu ich k rebrám a nasilu ho dostali do auta a mierili na neho pištoľami. Na byte v A. bola i pani Z., tam mu N. dal facku a pažbou pištole ho udrhel do hlavy a potom obojručne mu vrazil päťou do brady a to asi 3-krát. Na druhý deň išli Felíciou, šoféroval svedok K., avšak vtedy už zbrane obvinení nevyťahovali. V obci D. obžalovaní N., J. a J. z auta vystúpili a išli za D., ktorý si otváral garáž. Vo výpovedi z 27.07.1999 poškodený potvrdil obsah svojej výpovede z 11.01.1999 s tým, že si neuvedomil rozpory medzi touto výpoveďou a podaným vysvetlením z 28.12.1998 a v ďalšej výpovedi z 28.03.2008 si už na podrobnosti nepamätal. Rovnako aj pri konfrontáciách 15.01.2010 s obžalovanými S. a T. si na priebeh skutku už nepamätal s vysvetlením, že to bolo pred 13-timi rokmi. Na hlavnom pojednávaní poškodený uviedol, že na predmetný skutok si už moc nespomína, ale niečo len predsa a skutok popísal, ale bola rozporná, zmätocná až chaotická. Poškodený si v nej viackrát odporoval, keď vysvetľoval napr., ktorý z obžalovaných kde sedel v aute a manipuloval so zbraňou a rozpory vysvetlil tým, že pre značný odstup času si na podrobnosti nepamätá.

Súd v rámci voľného hodnotenia dôkazov, vzhľadom aj na obsah výpovedí ďalších svedkov, tieto rozporné výpovede poškodeného a to jeho vlastné a aj vo vzťahu k tvrdeniam iných osôb, nepovažoval za reálne a vyhodnotil ich minimálne ako pochybné.

Uviedol, že svedkyňa C., ktorá mala byť na predmetnom byte obžalovaného K. v A. v D. prítomná, už v prípravnom konaní uviedla, že tam bola asi len raz a k predmetnému skutku povedať nič nevie a nepamätá si na to, že by niekto niekoho násilím k niečomu nútil a ani si vôbec nespomína, že by na tom byte mala byť. Obdobne vypovedala na hlavnom pojednávaní, že na predmetnom byte bola viackrát, avšak to len hádala, pričom si nepamätala, že by na byte došlo k nejakému konfliktu v čase jej prítomnosti, k ničomu zvláštnemu nedošlo. Poškodeného U. videla len raz, aj to v T., na byte obž. K. poškodeného nevidela a dodala, že mala dve mozgové príhody a je „vygumovaná mozgom“.

Svedok O. v prípravnom konaní vypovedal, že bol šoférom Felície, v ktorej s ním išli obžalovaní J., J., N. a poškodený U., ktorý mu nehovoril, že bol unesený, nevidel žiadne vyhrážanie, voľne sa pohyboval, obedovali spolu, močili a spoločne išli do obce D. a hľadali svedka W.. Na hlavnom pojednávaní tento svedok uviedol, že si po 14-tich rokoch z toho veľa nepamätá, ale určite nič mimoriadne sa po ceste nestalo a celú záležitosť vypustil z hlavy.

Svedok I. v prípravnom konaní vypovedal, že dňa 28.12.1998 stretol poškodeného, zdalo sa mu, že je smutný, akoby sa niečoho bál. Videl pri ňom stáť auto Felíciu modrej farby. Chcel poškodeného zobrať domov, avšak ten povedal, že to nejde a nech to nehovorí jeho rodičom, nato nasadol poškodený do Felície a odišiel. Svedok šiel k rodičom poškodeného a všetko im povedal, pričom súd pripomenul, že tento svedok nepotvrdil časť výpovede poškodeného K., že svedkovi priamo povedal, že ho držia nasilu.

Súd poukázal aj na výpoveď svedka W., že dňa 28.12.1998 prišiel okolo 18,00 hod. do miesta jeho prechodného bydliska pošk. K. a povedal, že policajti chytili nejakých mafiánov, ktorí ho mali nasilu držať v nejakom byte v D. a vraj idú aj po ňom. Sám išiel potom na políciu zistiť o čo ide. Tých mužov z D. nepozná, obžalovaného K. videl raz. Podľa súdu v tejto výpovedi zo 16.01.1999, teda necelé 3 týždne po skutku, svedok vôbec nepotvrdil výpoveď poškodeného v tom smere, že obžalovaní N., J. a J. po vystúpení z auta zn. Felícia išli za svedkom D., ktorý si otváral garáž a že je absolútne logické, že v takom prípade by svedok o stretnutí s nejakými neznámymi tromi ľuďmi vypovedal.

Podľa úvah súdu je evidentné, že nik z vypočutých svedkov nepotvrdil časti výpovedí poškodeného K., pokiaľ tento vo vzťahu k týmto svedkom uvádzal konkrétne skutočnosti, z ktorých má vyplývať ich jednoznačná vedomosť o priebehu trestného činu tak, ako to poškodený popisoval.

Okresný súd poukázal aj na výpovede svedkov F. a K. z prípravného konania vyplýva, že dňa 28.12.1998 k nim prišiel svedok I., ktorý im povedal, že poškodeného videl v obci D., ako stojí pri ceste, zdal sa mu nejaký smutný, ako keby sa mu niečo stalo a keď mu ponúkol odvoz domov, poškodený mu povedal, že nikam nejde a aby nič nehovoril jeho rodičom a teda aj z ich výpovedí nevyplýva žiadna vedomosť svedka D., že mal byť poškodený držaný násilu tak, ako to uvádzal poškodený.

Za takejto dôkaznej situácie, keď súd nemal jednoznačne, bezpečne, stopercentne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa skutok tak ako je v obžalobe v bode 1/ stal, ale naopak, z dokazovania vyvstali v tomto smere veľmi vážne pochybnosti vzhľadom najmä k rozporným tvrdeniam poškodeného K., v zmysle procesnej zásady in dubio pro reo obžalovaných spod obžaloby oslobodil.

Záverom súd pripomenul, že „kvalita“ dokazovania priamo súvisí s liknavým vyšetrovaním orgánov prípravného konania, ktoré sa neúmerne ťahalo od r. 1998 až do podania obžaloby v roku 2012, teda štrnásť rokov, čím sa rapídne strácala reálna možnosť objektívneho a náležitého objasnenia veci.

Proti tomuto rozsudku okresný prokurátor podal odvolanie dňa 12.04.2013, teda v zákonnej lehote, a to proti výroku o vine v bode 1/ napadnutého rozsudku, v neprospech obžalovaných s tým, že jeho odôvodnenie doručí súdu po obdržaní písomného vyhotovenia rozsudku. Toto odôvodnil podaním doručeným okresnému súdu 13.05.2013, s poukazom na podanú obžalobu a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a jeho odôvodnenie, s ktorým nesúhlasil, nakoľko je toho názoru, že v prípade obžalovaných T., S., Q. a N. sa súd nevysporiadal správne so všetkými dôkazmi produkovanými, či už v prípravnom konaní alebo na hlavnom pojednávaní. Poukázal, že na jednej strane samosudca pri hodnotení vierohodnosti výpovede poškodeného U. sa odvoláva na zápisnicu z 28.12.1998, ale na strane druhej konštatuje, že ju nemožno ako procesný dôkaz použiť a z toho dôvodu poukaz na rozpory sa mu zdajú nelogické a zmätočné. Ak teda zápisnicu z 28.12.1998 samosudca nepripustil ako procesný dôkaz, nemal na ňu žiadnym spôsobom prihliadať a už vôbec nie pri hodnotení rozporov výpovede poškodeného U..

Poukázal aj na výpoveď svedkyne C., ktorá uviedla, že poškodeného K. videla len raz, aj to v T., čo je v rozpore s výpoveďami všetkých obžalovaných, keď uviedli, že táto svedkyňa bola na byte, keď tam prišli s poškodeným U..

Pokiaľ ide o svedka D. uviedol, že poškodený U. nikdy netvrdil, že sa obžalovaní s D. stretli, ale uviedol, že prišli k domu svedka D., keď už otváral garáž, išli za ním a potom sa vrátili. Následne chceli od neho (poškodeného U.), aby D. zavolał von. V danom prípade nie je zrejmé, že by sa s D. stretli a skutočnosť, že si D. nepamätá na stretnutie s tromi mužmi nie je v rozpore s výpoveďou poškodeného. Preto podľa prokurátora nie je zrejmé, ako súd dospel k záveru, že výpoveď poškodeného U. je v rozpore s výpoveďou svedka D..

Vo vzťahu k výpovedi poškodeného U. prokurátor uviedol, že od skutku prešlo veľa času a bol opakovane vypočúvaný a preto vzhľadom k tomu je potrebná určitá tolerancia, keďže vnímanie konkrétnej situácie sa postupom času skresľuje. Navyiac v prípravnom konaní zotrval na svojej výpovedi a to aj v rámci vykonaných konfrontácií. Rovnako aj v rámci hlavného pojednávania zotrval na usvedčujúcej výpovedi a skutočnosť, že si mylí mená obžalovaných je, vzhľadom na odstup času od skutku, prirodzená a normálna.

V kontexte uvedených skutočností má zato, že okresný súd vyhodnotil dôkazy zabezpečené v prípravnom konaní a produkované na hlavnom pojednávaní súvisiace s výrokom o vine v bode č. 1 obžaloby spôsobom odporujúcim zákonu, pričom pri ich riadnom a správnom vyhodnotení by musel jednoznačne uznať obžalovaných T., S., Q. a N. za vinných zo spolupáchateľstvom spáchaného trestného činu vydierania podľa § 9 ods. 2, § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005 v súbehu s trestným činom obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2005.

Na záver vo vzťahu ku konštatovaniu samosudcu k dĺžke prípravného konania považoval za potrebné uviesť, čo vyplýva aj zo spisového materiálu, že bola vo veľkej miere ovplyvnená práve obštrukciami obžalovaných, ich nedostavovaním sa na predvolania a v neposlednom rade aj príkazmi na zatknutie na jednotlivých obžalovaných, kedy na obž. K. bol vydaný 09.07.2002 a realizovaný až 02.02.2005. Trestné konanie bolo prerušené pre neprítomnosť obž. J., N. a K. od 29.12.1999 do 05.04.2000. S poukazom na tieto skutočnosti konštatovanie súdu o liknavosti vyšetrovania v rámci prípravného konania, sa preto javí mu ako neobjektívne, pričom dĺžku konania zásadne ovplyvnilo práve konanie a obštrukcie zo strany obvinených v rámci prípravného konania.

Na základe uvedených skutočností preto navrhol, aby Krajský súd v Bratislave zrušil napadnutý rozsudok v zmysle § 321 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. por. účinného od 1.1.2006 a zároveň v zmysle § 322 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. por. účinného od 1.1.2006 vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Vzhľadom na neúplné a nepresné odôvodnenie odvolania, na základe pokynu Krajského súdu v Bratislave prokurátor dňa 15.07.2013 doplnil odôvodnenie odvolania s tým, že v odôvodnení pôvodného odvolania prišlo k opisnej chybe, kde na strane 2 predmetného odôvodnenia odvolania v odseku tri má byť uvedené v bode č. 1 obžaloby. Vo vzťahu k bodom (č. 1, č. 2 obžaloby, resp. rozsudku), ktoré podľa názoru Krajského súdu v Bratislave pôsobia zmätočne uviedol, že daná skutočnosť vyplýva z poradia skutkov, ako sú uvedené v obžalobe (kde sú číslované), resp. v rozsudku a za zrejmé považuje, že podané odvolanie smeruje voči skutku právne kvalifikovanému pri podaní obžaloby ako spáchaný spolupáchatelstvom trestný čin vydierania podľa § 9 ods. 2, § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005 v súbehu s trestným činom obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2005, kde boli podľa § 285 písm. a/ Tr. por. obžalovaní T. J., S. J., Q. N. a N. K. oslobodení spod obžaloby na uvedenom skutkovom základe. Skutočnosť, že odvolanie smeruje voči oslobodzujúcemu výroku predmetného rozsudku vyplýva aj z celkového odôvodnenia odvolania, kde argumentácia jednoznačne smeruje len k vyššie uvedenému skutku a to aj s poukazom na stranu 3 ods. tretí, kde je jednoznačne uvedené, proti ktorému skutku obžaloby, ako aj jeho právnej kvalifikácie odvolanie smeruje.

K odvolaniu prokurátora sa prostredníctvom obhajcu písomne vyjadril obžalovaný X. s tým, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom okresného súdu a k tvrdeniu prokurátora v odvolaní, že dĺžku konania zásadne ovplyvnilo práve konanie a obštrukcie zo strany obvinených v rámci prípravného konania, považuje pri 13-ročnej dĺžke prípravného konania, pričom sám prokurátor uviedol, že prerušenie konania trvalo niečo vyše 3 mesiacov, za zavádzajúce. V nadväznosti na ustanovenia § 174 ods. 1 Tr. por., resp. § 230 ods. 1 Tr. por. účinného do 31.12.2005 považuje preto jeho odvolanie za nedôvodné.

K odvolaniu prokurátora sa písomne, prostredníctvom svojej obhajkyne, vyjadril aj obžalovaný S., keď poukázal, že okresný súd v danej trestnej veci rozhodol správne a nesúhlasí s tvrdením okresného prokurátora, že sa súd nevysporiadal správne so všetkými dôkazmi. Výpovede poškodeného a jeho rodičov boli účelové a nezhodovali sa s pôvodnými výpoveďami z prípravného konania a boli značne rozporné. Taktiež výpovede svedka K. potvrdili tvrdenia obžalovaných a nie je teda dôvod na spochybnenie ich tvrdení. Okresný prokurátor nebral do úvahy ani to, že svedkyňa Z. uviedla, že je po operácii a nepamätá si na skutočnosti o ktorých má vypovedať a preto nesúhlasí s tvrdením prokurátora, kde sa odvoláva na rozpor výpovedí obžalovaných a tejto svedkyne. Má za to, že orgány činné v trestnom konaní nepreukázali v rámci prípravného konania ani v konaní pred súdom, že sa skutok vôbec stal. Celé trestné konanie bolo postavené na výpovedi poškodeného, ktorý mal vo svojich výpovediach v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní značné rozpory a nevedel presne určiť, kto mal skutok spáchať. Poukázal na zásadu trestného konania in dubio pro reo a zároveň, že odo dňa, kedy sa mal daný skutok stať, uplynulo dlhšie časové obdobie, pričom počas tohto obdobia viedol riadny život. Uviedol, že poškodený si chcel uplatniť nárok na náhradu škody, ale ju ničím nedoložil, ani nevyčísľil a aj na jeho vyjadrenie na otázku jedného z právnych zástupcov obžalovaných, či ho niekto nútil, aby s nimi zostal, odpovedal, že nie. Celé konanie bolo postavené len na výpovedi poškodeného, ktorá bola plná rozporov a pochybností a teda nie je možné preukázať, či sa daný skutok stal tak, ako ho opisoval poškodený a či ho spáchali obžalovaní. Vzhľadom na vyššie uvedené preto zastáva názor, že rozhodnutie okresného súdu je správne vecne aj právne a žiada, aby krajský súd odvolanie okresného prokurátora zamietol ako nedôvodné a potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré sa konalo za splnenia zákonných podmienok podľa § 293 ods. 5 Tr. por. v neprítomnosti obžalovaných T. a Q. a podľa § 294 ods. 2 Tr. por. aj v neprítomnosti poškodených K. a Q., prokurátorka krajskej prokuratúry v konečnom návrhu uviedla, že sa plne pridrižiava písomných dôvodov odvolania prokurátora a žiada, aby mu bolo vyhovené a rozsudok v oslobodzujúcej časti bol zrušený a vec vrátená súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie, nakoľko odvolanie smeruje len proti oslobodzujúcej časti napadnutého rozsudku.

Obhajkyňa obžalovaného S. poukázala na písomné vyjadrenie k odvolaniu prokurátora s tým, že skutok sa nestal.

Splnomocnená obhajkyňa obžalovaného X. sa plne stotožnila s oslobodzujúcou časťou prvostupňového rozsudku a navrhla odvolanie okresného prokurátora zamietnuť.

Obžalovaní S. a X. záverom uviedli, že sa plne pridrižujú konečného návrhu obhajkýň so zhodným tvrdením, že skutok sa nestal.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 ods. 1 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania prokurátora (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým prokurátor podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, vzhľadom k správnosti odvolaním prokurátora napadnutej oslobodzujúcej časti prvostupňového rozsudku.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 285 písm. a/ Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd primárne poukazuje na skutočnosť, že prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV pod sp. zn. 4Pv 456/10 dňa 22.02.2012 podal na obžalovaných T., S. Q. a X. obžalobu v bode 1/ pre trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Tr. zák. podľa § 140/1961 Zb. v znení zákona č. 100/1996 Zb. a trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. podľa § 140/1961 Zb. v znení zákona č. 100/1996 Zb. spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 27.12.1998 čase asi o 13,00 hod. prišiel do miesta trvalého bydliska K. (D.) N. a odviezol ho autom do obce T., kde ho spoločne a Q. vylákal do baru „, v obci T. a tu spoločne s T. J. a S. J. sa mu počas pobytu v bare vyhrážali so zbraňami ublížením na zdraví. Následne ho v čase o cca. 20,30 hod. násilím a pod hrozbami násilia prinútili odísť spolu s nimi autom zn. VW Polo červenej farby do D., kde ho pod hrozbou násilia držali do cca. 10,00 hod. dňa 28.12.1998 v byte na ul. J. v D. v byte N. K.. Dňa 28.12.1998 ho potom odviezli do obce D., kde hľadali osobu W. D. a v čase o 18,00 hod. boli zadržaní v obci D. hliadkou OO PZ T.;

a v bode 2/ na obžalovaného T. J. pre prečin neoprávneného užívania cudzieho, že motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. v znení zákona č. 262/2011 Z.z. na tom skutkovom základe, že

dňa 13.11.1996 asi o 23,00 hod. v D. na D. ulici č. X, si bez dovoľenia vzal osobné motorové vozidlo zn. JEEP CHEROKEE, červenej farby, s prepravnou značkami C., VIN: XJXFJXXLXKLXXXXXX, s prevoznou ŠPZ N. tým spôsobom, že z kancelárie firmy Q. so sídlom na D. vzal z kancelárie kľúče a doklady od vozidla odišiel s ním od okolia D., kde s vozidlom havaroval a následne ho odstaviť v lesnom poraste v lesoparku nad W., kde bolo následne dňa 18.11.1996 nájdené. Svojím konaním tak spôsobil Q. škodu vo výške 386400,-Sk (12826,13 EUR),

Následne súd postupom podľa § 241 ods. 1 písm. a/ Tr. por. postúpil vec uznesením z 24.02.2012 (sp.zn. 1T/25/2012) Okresnému súdu Trnava, ako súdu miestne príslušnému a na základe sťažnosti obž. K., Krajský súd v Bratislave pod sp. zn. 2To/46/2012 dňa 26.04.2012 toto uznesenie potvrdil.

Okresný súd v Trnave uznesením z 11.06.2012 pod sp. zn. 3T/35/2012 per analogiam podľa § 241 ods.1 písm. a/ Tr. por. vyslovil svoju nepríslušnosť a vec s poukazom na § 22 ods. 1 Tr. por. predložil vec na rozhodnutie Najvyššiemu súdu SR na rozhodnutie sporu o príslušnosť.

Najvyšší súd SR uznesením z 23.10.2012 pod sp. zn. 5 Ndt/14/2012 rozhodol, že miestne príslušným súdom na vykonanie konania je Okresný súd Bratislava V.

Okresný súd Bratislava V, po vrátení spisu na tento okresný súd, vedeného pod sp.zn. 1T/123/2012 meritórne konal na hlavných pojednaniach 11.03.2013 a 08.04.2013, pričom hneď na začiatku obžalovaný T. učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., t.j. že sa cíti byť vinný zo spáchania skutku v bode 2/ obžaloby a následne na otázky uvedené v § 333 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. por. odpovedal áno a po návrhu prokurátora uznesením podľa § 257 ods. 7, 8 Tr. por. jeho vyhlásenie súd prijal s tým, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie tohto skutku, sa nevykoná a vykoná len dokazovanie s nepriznaným skutkom, výrokom o treste a náhrade škody. Odvolací súd preto odsudzuje časť prvostupňového rozsudku, ako vyplýva z vyššie uvedeného ani nepreskúmaval, nakoľko táto časť rozsudku nebola žiadnou z oprávnených osôb napadnutá odvolaním a v tejto časti sa stal prvostupňový rozsudok právoplatný.

Odvolanie okresného prokurátora smerovalo len proti oslobodzujúcej časti napadnutého rozsudku. Okresný súd vykonal vo veci zodpovedajúco rozsiahle dokazovanie, pričom odvolací súd nezistil v tomto smere porušenie procesnoprávných predpisov. Súd I. stupňa na tomto základe dospel k záveru, že obhajoba obžalovaných vyvrátená nebola a že dôkazy svedčiacie proti nim nie sú dostatočné; jeho záver bol taký, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní (§ 285 písm. a/ Tr. por.). Senát krajského súdu konštatuje, že okresný súd v konaní postupoval v súlade so základnými zásadami trestného konania, vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, tieto aj správne následne vyhodnotil, pričom sa riadil vyššie uvedenými ustanoveniami a zásadami trestného konania. Na základe vykonaného dokazovania a vyhodnotenia dôkazov, dospel prvostupňový súd k správne záveru, že vykonanými dôkazmi nebolo preukázané, že sa stal skutok (bod 1/ obžaloby), pre ktorý boli všetci štyria obžalovaní stíhaní. Okresný súd v súlade s ustanovením § 168 Tr. por. v odôvodnení písomného vyhotovenia svojho rozsudku jasne uviedol, ktoré skutočnosti mal za dokázané či nedokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Tieto publikované závery súdu I. stupňa sú logické, tvoriace uzavretý celok, a preto odvolací súd si ich taktiež osvojuje, poukazujúc v podrobnostiach na tam uvedené skutočnosti.

K zisteniam prvostupňového súdu odvolací súd pripája len nasledujúce poznámky a závery reagujúc aj na odvolacie námietky prokurátora.

Všetci štyria obžalovaní popreli spáchanie žalovaného skutku, pričom na hlavnom pojednaní využili svoje právo nevypovedať ku skutku a preto súd následne postupom podľa § 258 ods. 4 Tr. por. prečítal ich výpovede z prípravného konania. Všetci štyria obžalovaní popísali približne identicky skutkový priebeh udalostí, ktoré sa odohrali v dňoch 27.12.-28.12.1998, keď potvrdili, že boli spoločne v T. za poškodeným U., pričom počas celého obdobia sa poškodenému nikto nevyhrážal, nikto ho ničím nevydieral, so zbraňami na neho nemierili a počas celej doby nikto ani poškodenému neublížil ani neobmedzoval na osobnej slobode.

Odlišne od obžalovaných vypovedal poškodený K., ktorý uviedol, že z obžalovaných poznal len obž. K., pričom všetci od neho chceli, aby išiel s nimi do D., že už v bare v T. na WC sa mu obž. J. a J. vyhrážali

so zbraňou, že aj následne počas cesty do D.. Na byte v D. dostal úder od ryšavého chlapca do spánku a dostal aj ranu do žalúdka, pričom ostatní ho nebili, prespali na byte, pričom jeho strážili a na druhý deň, keď ho viezli s autom Felícia do T. a D., stretol kamaráta D., ktorému povedal, že ho držia násilím. Uviedol, že mal strach utiecť, lebo mierili na neho zbraňami.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu výpovede poškodeného, i keď v podstate zotrval na svojich tvrdeniach o vydieraní a vyhrožovaní sa mu zo strany obžalovaných a násilného držania v byte a po ceste autom počas rozhodného obdobia, nebola presvedčivá, nedostatočne preukázaná a aj pre senát krajského súdu, ktorý ju považoval za nevierohodnú, pre množstvo rozporov a nejasností, pričom sa plne stotožňuje s odôvodnením okresného súdu, pokiaľ neuveril výpovediam poškodeného a odkazuje na dôvody v napadnutom rozsudku uvedené. Poškodený vypovedal v prípravnom konaní 11.01.1999, 27.07.1999, 28.03.2008 a pri konfrontáciách s obžalovanými J. a J. 15.01.2010 a 25.11.2010 a na hlavnom pojednávaní 11.03.2013, pričom okresný súd vzhľadom na rozpory vo výpovediach tohto poškodeného, postupom v zmysle §264 ods. 1, ods. 2 Tr. por. tieto prečítal.

Správne okresný súd poukázal na nevierohodnosť výpovede poškodeného, keď tento rôznym spôsobom v priebehu celého trestného konania, či už v podstatných častiach alebo menej podstatných, svoje výpovede neustále menil. Ak prokurátor v dôvodoch svojho odvolania namietal hodnotenie týchto rozporov, odvolací súd dodáva, že nie je možné sčasti výpovedi niektorého svedka uveriť a sčasti nie, zvlášť za situácie, keď pravdivosť tvrdenia takéhoto svedka bola vykonaným dokazovaním minimálne spochybnená. Tak tomu bolo aj v predmetnom prípade pri výpovediach poškodeného K..

Okrem rozporov, na ktoré správne poukázal prvostupňový súd, odvolací súd poukazuje aj na nevierohodnosť, rozpornosť a nepresvedčivosť tvrdení tohto poškodeného v prvotných výpovediach, ale i na hlavnom pojednávaní, keď logicky nevysvetlil, prečo za celý čas údajného násilného vydierania a vyhrožovania, resp. obmedzenia osobnej slobody obžalovanými, nikdy nevyužil príležitosť obrátiť sa na pomoc či už prítomných ľudí v bare v T., v motoreste na diaľnici, v reštaurácii v I., v pohostinstve v D., resp. v obci D., alebo priamo u svedkov K. a D..

Pokiaľ v tejto súvislosti prokurátor poukázal na nezákonné odvolanie sa samosudcu pri hodnotení vierohodnosti výpovede poškodeného U. v porovnaní aj so zápisnicou (o podaní vysvetlenia) z 28.12.1998, odvolací súd v tomto kontexte mu dáva za pravdu, avšak táto okolnosť nemá vplyv na rozpory v ostatných dôkazoch, na ktoré súd správne poukázal. Preto odvolací súd neprihliadol na poukázané rozpory v uvedenom podaní vysvetlenia poškodeným.

Pokiaľ ide o výpoveď svedkyne Z., obžalovaní a napokon aj sám poškodený uviedli, že sa na byte obžalovaného K. nachádzala C., ale pokiaľ táto svedkyňa vypovedala rozdielne o počte návštev v byte K., resp. že si na nepamätá na žiadne násilie voči poškodenému, ktorého napokon videla len raz v T., potrebné je konštatovať, sama svedkyňa pri odstraňovaní rozporov na hlavnom pojednávaní uviedla, že mala dve mozgové príhody a s mozgom je vygumovaná. Napokon sám poškodený tvrdil, že nevie, prečo o pomoc u nej nepožiadala.

Svedok D., ktorého výpoveď zo 16.01.1999 z prípravného konania bola podľa 263 ods.1 Tr. por. prečítaná, vypovedal len o stretnutí s poškodeným U., vysvetlil vzťahy k K. Z., poškodenému a obžalovanému K. s tým, že okolo 18. hod. ho navštívil poškodený a uviedol mu, že policajti mali chytiť nejakých mafiánov, ktorí ho násilu držali v byte v D. a že idú aj po ňom, lebo chodí s K. Z. a aby išiel radšej do C.. Je pravdou tvrdenie prokurátora, že poškodený U. netvrdil, že sa obžalovaní s D. aj naozaj stretli, ale na strane druhej je potrebné konštatovať, že pokiaľ poškodený U. podrobne v prípravnom konaní vypovedal k tejto časti skutkového priebehu, tak uviedol, že nevie, prečo obžalovaní išli za D. a že obžalovaní N., J. a J. vystúpili z auta a išli za D..

Odvolací súd nemôže akceptovať argumentáciu prokurátora o určitej tolerancii pri výpovediach poškodeného, nakoľko tak, ako správne poukázal okresný súd, jednotlivé výpovede poškodeného vykazovali množstvo rozporov, nejasností a nelogičností, a to už od počiatočných výpovedí, kedy už vyšetrovacie orgány sa snažili odstraňovať tieto rozpory a ktoré sa aj vzhľadom na dátum spáchania skutku do vyhlásenia rozsudku nepodarilo odstrániť.

Napokon proti tvrdeniam obžaloby, okrem výpovedí obžalovaných, stojí predovšetkým výpoveď svedka O., ktorý práve v konečnom štádiu skutku nepotvrdil dovtedajšie tvrdenia poškodeného a ktorý podrobne popísal, ako sa poškodený správal, ako navštívili pohostinské zariadenia a S., nepotvrdil, že by mal poškodený platiť útratu, že na ňom nevidel žiadny strach, žiadne vyhrážky smrťou, zabitím alebo ublížením na zdraví a nikto mu nespôsobil ani fyzické násilie, že sa poškodený voľne pohyboval po dedine, pričom ak by boli pravdivé tvrdenia poškodeného o strachu a násilnom držaní, nielenže by kedykoľvek využil možnosť úteku a požiadal o pomoc, ale by ani neupozornil osádku vozidla na prichádzajúce auto D. v čase, keď bolo preukázané, že ho už mali odväzať, po dlhom čakaní na D., domov. Aj to súd dôvody, ktoré potvrdzujú obhajobu obžalovaných a tvrdenie okresného súdu, že sa nepotvrdilo preukázať, že skutok opísaný v 1./ bode obžaloby sa stal a ani žiadny vierohodný dôkaz obhajobu obžalovaných nevyvracia.

Napokon odvolací súd sa stotožňuje aj s úvahou okresného súdu ohľadne neúmerňných prieťahov v konaní, ktoré nie je odôvodniteľné ani okolnosťami, na ktoré poukázal prokurátor, nakoľko uvedené časové úseky len čiastočne odôvodňujú neúmerňnú dĺžku celkového vyšetrovania od spáchania skutku 28.12.1998 do podania obžaloby 22.02.2012, pričom nešlo o skutkovo a právne náročnejšiu trestnú vec.

So všetkými vyššie naznačenými otázkami sa vysporiadal už súd prvého stupňa a tieto dôkazy správne vyhodnotil aj v zmysle zásady in dubio pro reo.

Prvostupňový súd správne po zákonne vykonanom dokazovaní, rešpektujúc tak kontradiktórnosť konania, jeho vyhodnotením dospel k záveru, že nebolo jednoznačne preukázané tvrdenie obžaloby, že sa stal skutok popísaný v bode 1./ obžaloby. V posudzovanom prípade aj podľa odvolacieho súdu neexistuje žiadny priamy dôkaz a už vôbec nie ucelená reťaz nepriamych dôkazov, ktorý by spojil tvrdenia poškodeného s osobami obžalovaných a neexistujú ani žiadne nepriame dôkazy, ktoré by tvorili ničím neprerušovanú reťaz a ktoré by logicky nepripúšťali inú alternatívu ako tú, že všetci štyria obžalovaní na mieste a spôsobom podľa obžalobného tvrdenia sa dopustili nezákonného konania, teda že hrozbou násilia spoločne nútili iného, aby niečo konal a spáchali taký čin so zbraňou, resp. že bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu inému (podľa obžaloby jeden z obžalovaných, nie je zrejme ktorý).

S poukazom na obhajobné tvrdenia obžalovaných a vykonané dôkazy sa nepodarilo, bez akýchkoľvek pochybností tvrdenie obžaloby v tomto bode preukázať. Objektívne a aj reálne je možná totiž aj verzia obžalobného tvrdenia, avšak verzia tvrdenia obžalovaných, akým spôsobom popisovali stretnutie s poškodeným a dôvod tohto stretnutia, nebola vyvrátená. Prokuratúre sa teda nepodarilo preukázať, bez rozumných pochybností, že sa stal skutok uvedený v bode 1/ obžalobného návrhu, ktorý by naplňal pojmové znaky žalovaných trestných činov.

Základné zásady trestného konania totiž vyžadujú, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine (aj treste) o jednoznačne zistené fakty. Tam, kde nemožno bezpečne určiť, ktorá z verzií skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, musí súd voľiť takú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia a ak zostanú po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, je nutné rozhodnúť v prospech obžalovaného a oslobodiť ho spod podanej obžaloby. Len vysoký stupeň podozrenia totiž sám o sebe nemôže vytvoriť spoľahlivý a zákonný podklad pre odsudzujúci výrok súdu, ktorý musí byť vždy výrazom ľudsky dosiahnuteľnej istoty.

Prokurátor v odvolaní v podstate namietal len hodnotenie vykonaných dôkazov, pričom však odvolací súd práve tento výsledok okresného súdu si osvojuje pre jeho logiku a legálnosť. Z týchto dôvodov reálny dôvod pre vyhovie odvolaniu nebol zistený, a preto v zmysle § 319 Tr. por. odvolací súd toto ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.